

Sygn. akt X Ga 305/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa **Zakładu (...)**
z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

przeciwko **Spółdzielni (...) w likwidacji**
w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. akt VI GC 711/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanej Spółdzielni (...) w likwidacji w R. na rzecz powódki Zakładu (...) i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 437,67 zł (czterysta trzydzieści siedem 67/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od 12 lipca 2011 r,

b) zasądza od powódki na rzecz pozwanej 70,00 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu,

a w pozostałym zakresie oddala powództwo;

2. w pozostałej części oddala apelację;

3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 27,00 zł (dwadzieścia siedem złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Iwona Wańczura

1.Sygn. akt X Ga 305 /14

UZASADNIENIE

Powódka Zakład (...) sp. z o.o. w R. wniosła

o zasądzenie od pozwanej Spółdzielni (...) w R. kwoty 1.433,39 zł z ustawowymi odsetkami od 12 lipca 2011 roku i kosztami postępowania. W uzasadnieniu podała, że pozwana nie uiściła opłat wynikających z zawartej umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków.

Nakazem zapłaty z 7 sierpnia 2013 roku uwzględniono powództwo w całości.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. Zarzuciła, iż dochodzona pozwem kwota nie może jej obciążać na podstawie zawartej ze stroną powodową umowy, gdyż wynika z utraty wody na skutek awarii instalacji, znajdującej się poza nieruchomością pozwanej. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 197 tytułem zwrotu kosztów postępowania. Zważył, że powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy sprzedaży wody i odprowadzania ścieków. Należność, której zapłaty dochodzi powódka w niniejszym postępowaniu nie wynika ze zużycia przez pozwaną wody dostarczanej przez stronę powodową, a jedynie z awarii instalacji doprowadzającej wodę do jej nieruchomości, w miejscu zlokalizowanym poza terenem nieruchomości będącej własnością pozwanej.

Analizując art.49§1 kc, 47§2 i 3 kc, 191 kc i pogląd Trybunału Konstytucyjnego wyrażony w wyroku z dnia 4 grudnia 1991 r. W. 4/91 (OTK 1991 r. poz. 22) Sąd

I instancji doszedł do przekonania, że zaistniałe okoliczności uniemożliwiają obciążenie pozwanej kosztami wyciekłej przy okazji awarii wody, jako wynikającej

z zawartej umowy sprzedaży. Umowa z 2001 roku (powielona następnie w 2008 roku), nie określa nawet, w którym miejscu znajduje się główny wodomierz, jak również nie została uzupełniona stosowną mapą, wskazującą na ten punkt, co dodatkowo uniemożliwiało stronie pozwanej realizację nałożonych obowiązków związanych z utrzymaniem w należyтым stanie tzw. sieci wewnętrznej, czyli tej, która w ocenie strony pozwanej rozciąga się do wymienionego wodomierza i jednocześnie na całej tej linii stanowi własność strony pozwanej, za której awarię odpowiada. Skoro to strona powodowa przygotowywała treść zawartej pomiędzy stronami umowy, powinna dołączyć do niej również projekt mapy, z której wprost wynikałoby, do jakich granic rozciąga się ewentualny obowiązek pozwanej, zwłaszcza, iż to ona (pозwana) była słabszą stroną umowy. Wobec usytuowania przez stronę powodową wodomierza głównego poza budynkiem strony pozwanej, nie miała ona żadnej faktycznej i obiektywnej możliwości dbania o stan techniczny tzw. sieci wewnętrznej, konserwacji czy choćby obserwacji jej stanu, skoro by tego dokonać zmuszona byłaby do każdorazowego ingerowania w grunty sąsiedniej działki. W rezultacie skoro, co pozostawało bezsporne, zużycie wody wynikające z wystawionych przez stronę powodową faktur nie miało podstaw w zawartej umowie sprzedaży albowiem było skutkiem awarii części sieci, która wobec wcześniej przedstawionych argumentów nie mogła obciążać pozwanej, powództwo oddalono na podstawie art. 535 kc. O kosztach postępowania postanowiono w oparciu o przepis art. 98 § 1, 3 i 4 kpc w zw. z art. 99 kpc.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka, domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rybniku.

Wyrokowi zarzuciła:

- obrazę prawa materialnego, a to przepisu art.27 ust.1 ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, polegającą na przyjęciu, że pozwana nie jest zobowiązana do zapłaty należności za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki, gdyż wypływ wody był spowodowany awarią, która wystąpiła na odcinku instalacji wodociągowej położonej poza granicami nieruchomości pozwanej, podczas gdy pobór wody został odnotowany przez wodomierz zabudowany na przyłączu wodociągowym, a powódka obciążyła pozwaną należnością zgodnie ze wskazaniem wodomierza głównego,

- sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią materiału dowodowego poprzez ustalenie, że odcinek wewnętrznej instalacji wodociągowej osiedla, w ramach którego położona jest nieruchomość pozwanej stanowi własność pozwanej, w sytuacji, gdy przepisy art.2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. rozstrzygają, iż odcinek ten nie stanowi sieci wodociągowej, stanowiącej własność powódki jako przedsiębiorcy przesyłowego.

W uzasadnieniu apelacji przytoczyła argumentację na poparcie jej zarzutów

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania, w uzasadnieniu wspierając stanowisko Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powódki zasługuje w części na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 kpc, jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarzuty apelacji częściowo należy podzielić, w szczególności przez uznanie, że odcinek wewnętrznej instalacji wodociągowej, na którym wystąpiła awaria i wyciek wody nie stanowi własności powódki jako przedsiębiorstwa przesyłowego, a to zgodnie z przepisem art. 2 kt 5 i 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. Odmiennie ustalenia Sądu I instancji pozostają w sprzeczności z art.31 ust.1 ustawy zaopatrzeniowej i art.49§2 kc. Na podstawie umowy łączącej strony – z 25 lipca 2006 roku (w zakresie ulicy (...)) pozwana zobowiązana była do utrzymania właściwego stanu technicznego należącej do niej instalacji. W oparciu o przepis art.27 ust.1 tej ustawy powódka właściwie też określiła ilość dostarczonej pozwanej wody – na podstawie wskazania wodomierza głównego, zabudowanego w hydroforni. Sąd nie wyklucza, że pozwana nie знаła dokładnie miejsca położenia wodomierza głównego, gdyż powódka nie wykazała, by kiedykolwiek przekazała jej taką informację, powinna jednak mieć świadomość, że nie jest nim licznik zamontowany w 2002 roku w jej pawilonie handlowym, gdyż to nie z niego były dokonywane przez pozwaną (za pośrednictwem pracownika Spółdzielni Mieszkaniowej) odczyty i rozliczenia.

Orzeczenie w tym zakresie uzasadnia przepis art.535 kc.

Z kolei na uwzględnienie zasługuje zarzut pozwanej, że niesłuszne jest obciążenie pozwanej należnością za odbiór ścieków, skoro wyciek wody w wyniku awarii spowodował jej wsiąknięcie w podłoże gruntowe.

Od żądanej kwoty należy zatem odjąć należność za odprowadzanie ścieków, która wyraża się kwotą 995,72 zł. Fakturą (k.9) powódka obciążyła pozwaną opłatami za dostarczoną wodę i odprowadzone ścieki z nieruchomości przy ul. (...) (78,60 zł – zapłacona) i Z. – 1519,79 zł, z czego zapłacona została kwota 86,40 zł. Nieuregulowana została kwota dochodzona pozwem – 1 433,39 zł. Za tę drugą nieruchomość opłata obejmuje 130 m³ wody pobranej, z czego 124 m³ wyciekło w wyniku awarii do gruntu, przyjmując średnie miesięczne zużycie 6 m³. Cena odprowadzania 1 m³ ścieków wynosi 8,03 zł brutto, co za 124 m³ daje kwotę 995,72 zł – nienależnie policzonej opłaty za usługę niewykonaną przez powódkę.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.386§1 kpc zmienił częściowo wyrok Sądu I instancji, w pozostałej zaś części w oparciu o przepis art.385 kpc oddalił apelację.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na mocy art.100 kpc i 108§1 kpc. Powódka utrzymała się z roszczeniem w 30%. Poniosła koszty w kwocie 227 zł (30 zł opłata od pozwu + 197 zł koszty zastępstwa procesowego), z czego 30% stanowi 68 zł, natomiast celowe koszty pozwanej dają kwotę 138 zł (70% ze 197 zł), stąd powódka powinna zwrócić pozwanej kwotę 70 zł.

Również apelacja powódki odniosła skutek w 30%, stąd zasadnie poniesione koszty wynoszą 36 zł (30% ze 120 zł), a po stronie pozwanej – 63 zł (70% z 90 zł), zatem powinna ona otrzymać od powódki zwrot kosztów w wysokości 27 zł.

Iwona Wańczura